

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 87

Číslo 11

11. března 2007

Cena: 6 Kč

PRAŽSKÉ DIECÉZNÍ SHROMÁŽDĚNÍ MGR. KARLA BICANA NEODVOLALO

Pobožností, kterou vedl bývalý holešovický farář Mgr. František Slavík, začalo pražské diecézní shromáždění. Tentokrát se sešlo v Praze 7 - Holešovicích a o jeho konání rozhodla ústřední rada. Předmětem jednání bylo „odvolání Mgr. Karla Bicana z funkce pražského biskupa z důvodu závažného selhání v duchovní správě a morální rovině s negativními důsledky pro celou církev československou husitskou“.

Pobožnost byla zahájena společným zpěvem písně č. 183. Pro svou promluvu si Mgr. František Slavík vybral známé texty z Matoušova evangelia a listu Římanům - nesudte, abyste nebyli souzeni... jakou měrou měříte... tříška a trám v oku... Uvedl, že světská spravedlnost bere v úvahu polehčující okolnosti a teprve pak vynese soud. Nejtvrdším soudcem je člověk, protože je nekompromisní a nezná slitování. Zatímco Bůh nám dal dar odpuštění obětí svého Syna na kříži, který my ochotně přijímáme, sami odpustit nikomu neumíme. Víme, že každý soud vynášený nad člověkem je nekřesťanský. Spravedlivý je jediný soud, a to ten, který vynášíme sami nad sebou. Každý z nás porušuje Desatero, proto bychom si měli ujasnit, jaké právo máme být soudci nad druhými. Není jednoduché odstranit vlastní chyby, dokud však nejsme sami čistí, nemůžeme ani odpustit druhým. Až budeme prosit Boha, aby nám odpustil, měli bychom při tom umět odpouštět sami. Dále bychom si měli uvědomit, že čest, dobré jméno a pověst má člověk jen jednu, proto bychom si jí měli vážit a ctít ji i u druhých.

Lidé často vlastní chyby zakrývají, ale prohřešky jiných vynášejí. Přitom je v Bibli psáno: „Co chceš, aby jiní činili tobě, čini ty jim.“

Závěrem ocitoval několik pasáží z Talmudu, mj.: „Vidíte slabost svého bližního, ale nevíte, že jediný jeho skutek je Bohu milejší než celý váš život.“

Pobožnost byla zakončena společnou modlitbou Otčenáš.

Pak přítomné přivítal pražský biskup Mgr. Karel Bican, který uvedl, že podle řádů církve bude shromáždění předsedat, ale moderovat nebude, aby neovlivňoval průběh jednání. Moderováním pověřil ředitele úřadu diecéze ThDr. Davida Tonzara, Th.D. i proto, že je předsedou právní rady.

ThDr. David Tonzar pak celé jednání řídil. Uvedl, že z 331 oprávněných delegátů se zapsalo v tuto chvíli 246 s hlasem rozhodujícím a 11 s hlasem poradním. Diecézní shromáždění proto prohlásil za usnášeniškopné. Při procedurálním jednání bylo hlasováno o dvou změnách navrženého jednacího řádu. První se týkala vyhlášení výsledků hlasování, druhá možnosti zařazení diskuse na pořad jednání. První změna byla schválena, pro možnost diskuse hlasovalo jen 79 delegátů, 131 bylo proti, 7 se zdrželo a ostatní nehlasovali. Jednací řád pak byl schválen.

Následovala volba pracovního předsednictva, do kterého diecézní rada navrhla ing. Karla Rauše, ThDr. Davida Tonzara, MUDr. Antonína Janáka a Mgr. Barbaru Bláhovou. Delegáti odhlasovali rozšíření o Mgr. Josefa Špaka, Mgr. Jindřišku Buttovou, JUDr. Danu Kořínkovou a Mgr. Danielu Majera. Stejně tak byl rozšířen i počet navržených účastelů hlasů.

Protože diskuse nebyla zařazena na pořad, jednání po krátkém poučení ThDr. Davidem Tonzarem a oznámení, že před volbou bylo přítomno 255 delegátů s rozhodujícím hlasem a 13 delegátů s hlasem poradním, po-

Na závěr diecézního shromáždění poděkoval pražský biskup Mgr. Karel Bican všem, kteří ho ve funkci podpořili

kračovalo volbou. Po přestávce byly vyhlášeny výsledky.

Odevzdáno bylo 253 hlasovacích lístků, žádný hlas nebyl neplatný. Pro odvolání Mgr. Karla Bicana se vyslovilo 117 delegátů, proti odvolání 129 a 7 delegátů se zdrželo hlasování. Protože k odvolání bylo třeba 153 hlasů, bylo konstatováno, že diecézní shromáždění Mgr. Karla Bicana z funkce biskupa neodvolalo.

Závěrem Mgr. Karel Bican poděkoval všem, kteří ho podpořili. Uvedl, že netrvá na tom, aby byl biskupem dalších šest let. Má však připravené projekty, které by rád dokončil - husitské gymnázium v Praze a kněžský domov pro přestárlé duchovní. Tuto práci odhaduje tak na dva roky a pak by nabídl diecéznímu shromáždění funkci znova.

Poděkováním za projev Boží vůle ukončil v modlitbě shromáždění jeho moderátor ThDr. David Tonzar.

Diecézní shromáždění se konalo za značné pozornosti médií, která neměla na jednání přístup, ale na výsledek si počkala. Na otázku ČTK, jak se potvrdí biskup staví k petici za jeho odstoupení, pod kterou je v současné době asi 700 podpisů, Mgr. Karel Bican odpověděl, že pro něj neexistuje. „Špatně jsem neudělal nic, jen jsem některé věci ze svého soukromí řekl rovnou na veřejnosti - a to by se povedlo asi málokomu, pokud by se dostal do stejné situace jako já,“ poznamenal.

Výsledky jednání pražského diecézního shromáždění se i s komentáři okamžitě objevily na všech zpravodajských webech včetně těch křesťanských.

POMOC PRO SENIORY

Je to již více než jeden rok, co mě v časopise Reflex zaujal článek o projektu Důstojný život. Jednalo se o adopci na dálku, což by samo o sobě nebylo zas až tak zajímavé, neboť takovéto projekty, kdy je možné adoptovat děti z třetího světa, nejsou díky Bohu již žádnou novinkou. Zajímavé na této adopci bylo, že se týkala seniorů. Velmi mě to potěšilo, protože není mnoho lidí, kteří by projevovali zájem o způsob a kvalitu života starých lidí. Dnes už to není jako v době starozákonní, kdy si společnost vážila svých stařešinů a jejich názorů a zkušeností. Dnešní doba oslavuje především kult mládí a vitality. Nejen, že všemožně vytlačuje tyto lidi z veškerého společenského dění, ale ani nemá snahu usnadnit jim orientaci v našem přetechizovaném uspěchaném světě plném individuálních plánů jednotlivců.

Projekt Důstojný život uskutečnila Charita Česká republika a probíhá na Zakarpatské Ukrajině v Tjačivském okrese v rámci humanitární pomoci od roku 2003. Tento projekt zajišťuje Diecézní charita ostravsko-opavská a garantem této služby je slovenský misionář Peter Krenický. Článek v časopise mě nadchnul a dojal zároveň. Neváhala jsem a okamžitě zjišťovala další věci týkající se tohoto projektu. Dočetla jsem se, že Zakarpátí je charakteristické velkou nezaměstnaností a špatnou dopravní dostupností. Žije zde mnoho osamělých lidí, nemohoucích a zdravotně postižených. Staří lidé, kteří tam žijí, dostávají tak malé důchody, že si za ně nemohou pořídit ani základní potraviny, natožpak léky. Veškerou zdravotní péči si nemocný musí hradit sám, což z nutných důchodů není ani možné.

Když jsem si zjistila dostatečné množství informací o životě důchodců na Zakarpatské Ukrajině a seznámila se s veškerými podmínkami pro zapojení se do projektu, ihned jsme s manželem kontaktovali středisko humanitární pomoci. Jediné, co jsme museli udělat, bylo vyplnit jednoduchý dotazník a odeslat jej pověřeným osobám. Pak už jsme jen čekali. Nejprve dorazila smlouva, kterou bylo potřeba podepsat a odeslat zpět. Po pár dnech jsme obdrželi velkou obálku a v ní kartu s fotografií a veškerými údaji o naší nové babičce. Ani nedokážu popsat ten pocit štěstí, když můžete alespoň trochu vypomoci někomu konkrétnímu a zároveň získat dalšího člena rodiny. Naše babička se jmenuje Marija Podoljška Jurijivna a žije ve vesnici Dubove. Známe i její datum narození, adresu a zdravotní stav. Výše jejího měsíčního důchodu je pouhých 140 hřiven, což je asi 700 korun.

Z peněz, které odešleme charitě, je Mariji hrazen především nákup potravin, v případě potřeby pečovatelská služba, zdravotnické pomůcky,

Dokončení na str. 2

Hlasovací lístek odevzdalo 253 delegátů

(noe)

Co mám udělat?

Každého jitra spolu s počínajícím dnem je před člověkem přítomná otázka: „Co dnes učiním, co mám učinit?“ To první, co nás napadne, jsou denní úkoly, obvyklé povinnosti, jakási rutina.

Takhle onu otázku vnímáme, když nám v rychlosti proběhne hlavou. Zcela jinak k ní přistupujeme, je-li před námi položena jako černé na bílém. Když si ji pak opakovaně čteme, pocítujeme její naléhavost a závažnost probouzející i naši odpovědnost. Je nám stále víc zřejmé, že tahle otázka není vůbec banální, a proto ji není dobré podceňovat. Její závažnost ještě vzroste, když si každého dne uděláme chvilku k naslouchání a ztišení se nad otevřenou knihou Písem svatých a necháme se oslovit skrze její texty k nám promlouvajícím Slovem Božím. Pak se nám stane zřejmým, že den, který je před námi, není samozřejmostí, že je to dar i závazek současně. Poznáme, že ho nebudeme žít jen sami sobě, nýbrž Pánu a Dárci života, svému Stvořiteli. Někdo třeba namítne, že se tohle týká jen těch, kdo věří v Boha, sklonivšího se k lidem v Ježíši Kristu. Nepochybně tomu tak je. Přesto také platí, že tahle skutečnost se dotýká každého člověka. Jde tu totiž nejen o to, komu že žijeme čas nám daný k životu. My tomu, komu daný čas žijeme, budeme také vydávat počet, až jeho lhůta skončí. Ať totiž má člověk za autoritu svého života kohokoli či cokoli, je zřejmé, že na konci své životní pouti se nevyhne setkání s tím, který je prvotním zdrojem a příčinou každého lidského života. A on, Bůh, Stvořitel, má tuhle skutečnost neustále na zřeteli. Jinak řečeno, chová neustálý vztah a vůli k sebedělení se na každém lidském životě. Na každém člověku mu záleží, protože každého miluje. Toto Boží sebedělení s člověkem není cosi abstraktního a platonického. Má konkrétní a činnou podobu v živé osobě Božího Syna, Ježíše z Nazareta, toho ukřižovaného a vzkříšeného.

Jako se ptáme my každého jitra: „Co dnes učiním?“ tak se Bůh jednoho dne zeptal: „Co učiním pro člověka, který upadl do osidel hříchu a tak se mi vzdalil?“ Nezástul, jak se to mnohdy stává nám, u pouhé otázky, ale konal. Tak se stalo, že byl od Boha do galilejského města Nazaretu poslán anděl Gabriel k panně, zasnoubené Josefovi z rodu Davidova. Jméno té panny bylo Maria. Anděl k ní přistoupil a řekl: „...nalezla jsi milost u Boha. Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.“

Když se její čas naplnil, dítě se narodilo a rodiče v poslušnosti zákona přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby s ním předstoupili před Hospodina. V chrámu se s nimi tehdy setkal stařec jménem Simeon. Vzal Ježíše do náručí a chválil Boha: „Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravil přede všemi národy - světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael.“ V chrámě byla v ten čas také že-na pokročilého věku, vdova a prorokyně Anna. I ona přistoupila k Josefovi a Marii, chválila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kteří očekávali vykoupení Jeruzaléma.

Když pročítáme v evangeliu příběh o příchodu Spasitele do světa, jsme přítom svědky rozhodování se konkrétních lidí pro nějaké jednání, pro zaujetí nějakého postoje. Každý, kdo se setkal s Ježíšem, byl postaven před nutnost rozhodnutí se. Byla mu tak dána otázka: „Co učiníš?“

Do dnešních dnů se na tomhle nezměnilo nic. Jiné je jen to, že člověk je dnes konfrontován s Ježíšem, Synem Božím, ve zvěstování jeho evangelia. Je na něm, zda tuhle zvěst odmítne, nebo se zeptá: „Co mám dělat, abych byl zachráněn?“ Odpověď je už dva tisíce let známa a je prostá, přesto ne pro každého z lidí snadno naplnitelná: „Čin pokání, věř v Pána Ježíše a budeš spasen.“ Amen.

Jan Hálek

Z kazatelského plánu

3. NEDĚLE POSTNÍ

Výstrahy před svévolí

Prostý lid si v biblických dobách - i později - vykládal pohromy a neštěstí, zkracující předčasně lidské životy, zpravidla jako Boží trest za hříchy. Pán Ježíš v určitých případech varuje: ti postižení nebyli většími hříšníky než jiní lidé. Není na místě soudit ty mrtvé a říkat si sebespokojeně: „Nám se to stát nemůže!“ Namísto odsuzování a zatracování bližních, ať raději každý sám zpytuje svědomí a činí pokání včas. Kdo může vědět, kolik času mu ještě zbývá? Naši lhůtu k pokání zná bezpečně jenom Pán našich životů i smrti.

Vstup: Iz 55,6-9

Tužby:

2. Za srdce ochotná k pokání a k účinné lítosti nad naším hříchem...
3. Abychom byli ochotní včas vykročit tím směrem, kterým nám náš Spasitel ukazuje...

Epištola: 1K 10,1-13

Evangelium: L 13,1-9

K obětování: Ez 18,23

K požehnání: Ž 14

Modlitba:

Hospodine, pronikni světlem svého slova až do nejtajnějších zákoutí našeho nitra! Kež nás tvá pravda osvobodí od lži, falše, sebespokojenosti a domýšlivé pýchy! Probud' v nás dokonalé poznání naší nedostatečnosti, účinnou lítost nad hříchy i ochotu k nápravě života. Pomoz nám vykročit včas Kristovou cestou a vytrvat na ní až do konce.

Vhodné písně: 34, 39, 71, 73, 82, 155, 205

KDY POKÁNÍ NESE OVOCE

Je postní doba. Doba zpytování našeho nitra, našeho křesťanského života. Církev za dva tisíce let dobře věděla, proč po Vánocích a v období před půstem by se měl křesťan usebrat a zklidnit, hledat Hospodina, činit pokání. Jakousi novou a novou inventuru předešlých měsíců. Řeknete si, to děláme přece každou neděli na bohoslužbách. Ano, jistě, ale tady jde o víc. Aby Bůh skrze Krista v Duchu svatém znovu formoval náš život. Aby se ty neděle a náš církevní "provaz" nestaly stereotypem. Nánosy v našem svědomí se mohou často vršit... Učedníci Ježíšovi přebývali v přítomnosti Kristově a přece z Písma známe, že ani to neměnilo tak snadno jejich povahy a charaktery.

Dva učedníci, dva apoštolové. Petr a Jidáš. Víte, že oba žalostně selhali. V Petrovi jeho horlivá a prudká povaha i jeho láska k Ježíši vedla k vyznání: „Kdyby všichni od tebe odpadli, já nikdy ne!“ Ježíš mu na to odpověděl: „...dřív než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ Petr se dušuje: „I kdybych měl s tebou umřít, nezapřu tě.“ Známe ten příběh. Ježíše zatkli a Petr z povzdálí pozoroval, co se bude dít. (Že si v té chvíli nedal pozor, řekneme si.) Napřed na něj poukázala služka, potom druhá žena a potřeť jiní lidé,

kteří ho viděli, řekli: „Jistě i ty jsi z nich.“ Petr se začal zaklínat a zapřísahat: „Neznám toho člověka.“ Vtom zakokrhá kohout a Petr si vzpomněl na Ježíšova slova. Písmo říká: „Vyšel ven a hořce se rozplakal.“

V tom slově hořce se rozplakal je začátek pokání. Kdy jsme se v životě hořce rozplakali? Když jsme zjistili, že jsme jiní, než si myslíme? Když se nám rozspaly naše vnitřní jistoty o nás samotných? Petr zůstal s učedníky, sice zamčen v místnosti ze strachu před židovskými autoritami, ale byl s Janem jeden z prvních, který běžel k prázdnému hrobu... A potom jej Kristus z onoho zapření uzdravil svými třemi otázkami: „Petře, miluješ mne?“ „Ty víš, Pane, že tě miluji.“ Jidáš. Zvláštní postava. Také horlivý pro svůj národ, jistěže i on miloval svým způsobem Ježíše. Jinak by s ním nebyl. Ale začal jako pokladník družiny učedníků krást ze společné pokladny a tam patrně se otevřel tomu Zlému. Vydal Ježíše za třicet stříbrných. S falešným polibkem na něj ukázal strážím. Co asi prožíval? Jak dalece v duši učedníka, tedy i nás, může hřích pracovat? Bible jednoznačně říká (Mt 27,3): Když Jidáš, který ho zradil, viděl, že Ježíše odsoudili, pocítil výčitky (zde je také poká-

ní, pozor!), vrátil třicet stříbrných velekněžím a starším a řekl: „Zhřešil jsem (pocitivá analýza), zradil jsem nevinou krev!“ Je to už nezajímalo. „Co je nám po tom, to je tvoje věc!“ A on odhodil ty peníze v chrámě a utekl, šel a oběsil se. Vidíme, že Jidáš také činil pokání, ALE nedotáhl ho do konce. Vzal si život. Nekřičel v hořkosti k Hospodinu, nečekal na Ježíše. Pokání nedokončil...

Jistěže to jsou velmi mezní případy života, do kterých se asi většina z nás nedostane. Ale i na tom Jidáš vidíme začátek pokání. Sestry a bratři, jestliže něco nedotáhne do konce, je to těžké. Pokání znamená také slovo ČINIT. Jednat. Změnit se. Dotáhnout věci do určitého bodu, kdy Bůh se toho ujme jako u Petra a promění nás, protože sami to nedokážeme.

Jeden černošský spirítál vyslovuje ve své sloce „Pane, nechci být jak Jidáš v srdci svém, v srdci svém...“ Naše srdce může rozhodovat. Pokání potřebujeme proto, že Bůh je nejen láska, ale také spravedlnost. Nejen odpouští, ale také trestá. Je to pro nás, ne pro něj! Pokání potřebuji především já, ty, celá církev. A pokání, pokud jde upřímně do hloubky, nese ovoce...

Petr Mečkovský,
náboženská obec Třebíč

Nad Písmem

ROBOT, TUNELÁŘ, ŠIBAL

L 13,1-9

Když ve své hře uvedl Karel Čapek poprvé v historii slovo "robot", jistě nečekal, že bude mít takový celosvětový ohlas a že nalezne i v českých luzích tak nadšené následovníky. Slova, kterých si dnes chceme všimnout a která svým novým významem obohacují v současnosti nejen slovník náš, ale vysílají svůj signál i za hranice naší vlasti, jsou slova "tunelář" a "šibal". Zatímco koncem 80. let minulého století bychom si pod přízviskem tunelář představili nanejvýš zaprášeného chlápka, který se sevrženými rty a sveřepým výrazem v podzemí vrtá či buší do skály za účelem zprůchodnění cesty pro ostatní, o několik let později toto slovo dostalo zbrusu nový význam. Dnes už každý rozumí tomu, co znamená vytunelovat banku, státní podnik, cestovku, nemocnici. Tunelář je člověk, který do jisté míry legálně odčerpá prostředky z jedné instituce do druhé (rozuměj své) a první zmíněná se posléze dostane do platební neschopnosti, konkursu, krachu.

Posléze však přece jen i tuto činnost společnost označila za ne zcela "košer" a začala ji spíše nesměle než směle monitorovat. A tu nastupuje na scénu náš, poslední dobou tak skloňovaný, šibal, dle slovníku spisovně češtiny šprýmař, čtverák, taškář. Dnes (na rozdíl od významu spisovného) člověk, který se snaží urvat co nejvíce ze společných peněz pro sebe a to zpravidla způsobem ne zcela postižitelným, možná ne zcela legálním, ale ještě ne zcela protizákonným, prostě takové to naše české „ani oblečen, ani nahý, ani pěšky, ani na voze...“

Nejde mi však v této chvíli o pranýřování kriminálních či polokriminálních živlů. Asi bych je takovouto definicí příliš nedořadil. Jde mi o roboty, tuneláře a šibaly mezi námi a v nás. Prof.

Zdeněk Třtík s oblibou používal ve svých přednáškách výrok: „Zvykli jsme si na evangelium jako bacily na penicilin.“ Tímto sloganem chtěl patrně vyjádřit, že evangelium už pro nás není tou opravdu novou, radostnou zvěstí, "názarem absolutní hodnoty", něčím, před čím stojíme v úžasu s otevřenou pusou, roztrženi a v bázní na místě, kde ve světle Boží svatosti, čistoty, pravdy a lásky konečně poznáváme svou vlastní nesvatost, nečistotu, prohnanost a soustředěnost jen na sebe a na své.

Boží nárok na náš život nás netrápí, nechává nás naprosto klidnými, chladnými a nezaújatými, možná právě pro vědomí, že Boží mlýny sice melou, ale nás přece nesemelou. Kampak na nás v dnešní době s Božími tresty. Ani to nás netrápí, co bude po smrti. Ta je přece ještě v nedohlednu (a ostatně kdo ví, jak to pak doopravdy bude). A tak hlavně mít klid a žít si dál nerušeně svůj vlastní život. Možná, že právě někde na této cestě se ze mne stává robot. Svůj život žiji už jen automaticky, nic nového ve své životní situaci neočekávám, žádnou změnu, smířen se stavem, ve kterém se nacházím.

Nebo mohu být typem tuneláře. Člověka, který chce být vždy u všeho, kde se něco děje, ale jen do té míry, aby se mohl předvádět, ukázat, získal si ocenění v lidských očích. Tunelář používá svých schopností především k tomu, aby na sebe strhnul všechnu pozornost a získal si tak toužený obdiv, úctu, uznání.

A pak je tu ještě šibal. Takovým povedeným darebou se stávám tím, když to ve svém životě hraji na obě strany, když se snažím sedět na dvou židlích. V tom je moje silná stránka. Zabezpečit se, mít všeho dostatek, získat vliv a postavení a vedle toho mít na

své straně i Pána Boha a celou věcnost. Jak je to v tom mém životě? Co mi o tom říká dnešní slovo z Lukášova evangelia, slovo Kristovo? Mluví i o mně, nebo jen o těch druhých a mne se netýká? On jim na to řekl: „Ne, pravím vám, nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.“

Hledám-li skutečný Život, pak žiji neustále v naději, neustále očekávám, že se ještě můj život změní, že já se změním, že Bůh zasáhne „a učiní všechno nové.“ Jestliže skutečně hledám Život, pak se musím učit dávat ve svém konání prostor vyšší vůli než je ta moje, malá, lidská. Pak se musím denně učit umenšovat se, nést svůj kříž i břemena druhých s vědomím, že bez této vyšší síly a inteligence stejně nemohu učinit nic. Totiž nic, co by mělo opravdu smysl, nic smysluplného.

Na cestě hledání Života stejně jednou přijde čas, kdy se budu muset rozhodnout a vsadit všechno jen na jednu kartu, ne na dvě, jak to dělám nyní. To bude tehdy, až pochopím, že Život je to, co získám, když svůj život ztratím.

Jiří Musil

**Všemohoucí Bože,
jenž jsi cesta, pravda i život,
ty víš, jak málo je těch,
kdo v těchto dobách
chodí s tebou.
Málo je těch,
kdo tebe, svou hlavu,
napodobují
v pokoře a tichosti,
v chudobě a čistotě,
v pracovitosti a trpělivosti.
Otevřela se cesta satanova
a mnozí po ní krácejí.
Přispěj maličkému
svému stádcí,
aby tě nezrazovalo,
ale úzkou cestou
tě následovalo až do konce.
M. Jan Hus**

O PATRIARCHÁTU GUSTAVA ADOLFA PROCHÁZKY

Ve svém příspěvku si nekladu za cíl zachytit celý život druhého patriarchy Gustava Adolfa Procházky (1872-1942). Pro malý prostor se chci zaměřit na několik důležitých epizod jeho patriarchálního působení.

Dr. Karel Farský zemřel 12. června 1927. Jeho pohřeb 16. června se stal svědectvím o významu osobnosti, jež po několika letech vedla církev, ale nastolil i vážnou otázku volby patriarchova nástupce. V ústřední radě i církvi si získal již po boku Farského úctu spolupracovníků, duchovních i laiků pastýřsky opravdový východočeský biskup G. A. Procházka. Vše nasvědčovalo tomu, že právě jemu Bůh svěřil úkol vést mladou církev.

Proces volby patriarchy započal vybráním kandidátů diecézními radami jednotlivých diecézí církve. Třemi diecézemi byl kandidován G. A. Procházka, dvěma prof. Alois Spisar, dvěma biskup Rostislav J. Stejskal, jednou duchovní Alois Janeš z Prahy.

7. listopadu 1927 schůze ústřední rady vyhlásila výsledky volebního tera patriarchy. Na prvním místě se ocitl Procházka, na druhém Spisar a na třetím Janeš. Toto tero bylo oznámeno jednotlivým diecézním radám, aby ty daly vykonat volbu patriarchy v náboženských obcích. Výsledky těchto voleb byly známy již 22. prosince 1927. Celkově byl Procházka zvolen 171 hlasy ze 194, Spisar 11 hlasy a Janeš 2 hlasy. 6. ledna 1928 předal místopředseda ústřední rady Ferdinand Prášek předsednictví schůzi ústředí církve nově zvolenému patriarchovi. Ten je měl plně převzít po svém potvrzení vládou. K němu došlo 16. února 1928. Situace, v níž měl nový patriarcha vést církev, byla složitá. Roku 1929 vypukla světová hospodářská krize. Stát proto jen velmi těžce mohl uspokojit hospodářské požadavky naší církve i její touhu po vybudování vlastního bohovědného učiliště. Za této situace rostla v církvi opozice vůči jejímu novému vedení. Především ve východních Čechách šlo o opoziční laděnou Husovu ligu vedenou učitelem V. Lemberkem. Vůči patriarchovi byl nepřátelsky zaměřen i kruh teologů časopisu Jednoty duchovenstva ČCS Svoboda svědomí. Silnou pozici ve vedení tohoto periodika měl prof. Alois Spisar. K opozici posléze přistoupila i Společnost dr. Karla Farského v čele s dr. Antonínem Hartlem a dr. Františkem Kovářem.

Opoziční síly argumentovaly, že za Procházka patriarchátu naše církev ztratila vývojovou dynamiku, již měla ještě v době Farského působení v úřadě patriarchy. Jen málokdo z opozice si uvědomoval, v jak těžké hospodářské a později i politické situaci musel patriarcha se svým týmem pracovat. Impulzem, který proti patriarchovi ještě více seskupil část opozice, především kruh okolo F. Kováře, se stalo vydání textu Ferdinanda Práška Vznik čl. církve a patriarcha G. A. Procházka. Spis vyvolal vážnou diskusi o dějinách mladé církve.

Patriarcha se obklopil týmem schopných spolupracovníků. Vedle místo předsedy ústřední rady Ferdinanda Práška se jím stal řada opozice opustivší prof. Alois Spisar a především mladý dr. František M. Hník. S nimi usiloval patriarcha o naplnění svých

představ o směřování církve ve složité době. O svou vizi zápasil patriarcha i za hranicemi své církve, především s dvěma pedagogy Husovy fakulty, kteří jeho styl řízení církve i řešení otázky bohoslovecké fakulty napadali v tisku. Procházka podstoupil nejprve střet s prof. Františkem M. Bartošem. Ten 4. června 1930 uveřejnil v Kostnických jiskrách článek Krize ČCS. Stejně ostrý byl i jeho souboj s prof. J. L. Hromádkou. Patriarcha se zde prokázal být houževnatým polemikem, který své protivníky rozhodně nešetřil. Představitelům opozice z naší církve ale i kritikům z české ekumeny zůstala utajena skutečnost přijetí biskupského svěcení G. A. Procházka a R. J. Stejskalem 23. srpna 1931 od biskupa Svobodné katolické církve ve Francii Winnaerta. Patriarcha o něm podal z Paříže zprávu své rodině v listu z 30. srpna 1931. Osobností, jež biskupské svěcení zprostředkovala, byl s francouzským prostředím po léta srostlý Stejskal, který takto, jak dosvědčuje roku 1933 v Náboženské revui ČCS, navázal na úsilí dr. K. Farského vedené tímto směrem. O jejich činu vědělo v církvi v dalších letech jen několik osob. Prameny o tomto světicím aktu jsou dosud málo probádány a to, co je z jejich znění známo, je někdy nespřímně pochopeno a interpretováno. Úsudky o tomto Procházkově činu bychom měli ponechat době, kdy naše znalost historických pramenů bude zevrubnější. Jinak se můžeme dopustit značných hodnotících zkratků. Podzim roku 1932 přinesl velkou událost v patriarchově úsilí o vlastní bohovědnou fakultu. Byl jí vznik Vysoké školy bohoslovecké ČCS. O vytvoření bohovědného učiliště pro svou církev patriarcha usiloval několik let. Cestu k dosažení tohoto cíle popsala i jeho studie uveřejněná v Náboženské revui ČCS roku 1931. Ústav však vznikl za složité hospodářské situace státu a byl odmítán i pedagogickým sborem tehdejší Husovy fakulty. Nacházel ale jistou politickou podporu stran značících se získat voličstvo z naší církve.

Vysoká škola bohoslovecká ČCS byla slavnostně otevřena 26. října 1932. V organizačních základech školy však existovaly jisté právní nedostatky, jež vedly posléze k jejímu zrušení. Mnohem později, roku 1950, o tom v Náboženské revui ČCS podal svědectví patriarchův tehdejší spolupracovník F. M. Hník. Přes problematické postavení VŠB zde bylo v letním semestru 1932/33 zapsáno 86 řádných a šest mimořádných posluchačů.

Po odeznění hospodářské krize přinesla polovina třicátých let postupný smír opozice s vedením církve. Vedla k němu i rychle se zhoršující politická situace. Nad Evropou se stahovala mračna budoucího velkého válečného konfliktu. Představitelé elit naší církve si postupně uvědomili, že před ně doba staví vážné úkoly, jež mohou řešit jen společným úsilím. Podzim 1938 i březen následujícího roku postavil již těžce nemocného patriarchu do středu tragické národní reality. Obstát mu pomáhalo několik vynikajících spolupracovníků. Mezi nimi do Anglie odešlého Hníka nahradil prof. František Kovář. Především na něm nyní spočinula tíha úkolu kormidlovat církev ve vírech protektorátních let.

Již na počátku protektorátu se naše církev stala objektem ideologického zájmu hnutí Německých křesťanů. 12. září 1940 navštívil s tímto hnutím spjatý říšský biskup Ludwig Müller patriarchu Procházku. Informoval se o věrouce a organizaci církve a prohlédl si se zájmem její sbory. O návštěvě zanechal svědectví poválečný pražský biskup a pozdější IV. patriarcha dr. Miroslav Novák. Říšský biskup byl rozhořčen, že naše církev má ve svých sborech starozákonní proroky. Konkrétně zhlédl Znojovy sochy v Husově sboru v Praze na Vinohradech a reagoval slovy „Pryč s tím.“

Zajímavé svědectví o těchto událostech vyslovil v dubnu 1947 F. Kovář: „Po podrobném vyšetřování gestapem a Sicherheitsdienstem bylo na konci v samém Berlíně rozhodnuto, že ČCS má zůstat, ale jen pro členy českého národa a po změně jména na Církev českomoravská. Naše církev se měla stát nástrojem nacismu a měla být pod dohledem a poručnictvím tzv. Německých křesťanů. Říšský biskup Müller přijel do Prahy, navštívil bratra patriarchu Procházku, církvi dodána literatura německých křesťanů a uloženo, aby k ní zaujala stanovisko. Když se dozvěděli, že stanovisko mám z uložení ústřední rady vypracovat já, rozvinuli úsilí, dostat mne na sjezd Německých křesťanů v Eisenachu. Když jsem na pozvání neodpověděl, byl jsem urgován dopisem, pak telegramem a nakonec přišel telegram se zaplacenou odpovědí a sdělením, že mám zaplacenou cestu tam i zpět. Neodpověděl jsem a nejel jsem, protože jsem věděl, že by byli mé přítomnosti tam využili, aby do celého světa hlásali souhlas ČCS s Německými křesťany a krásnou shodu českého národa s německým. Úsudek o literatuře Německých křesťanů jsem napsal a uveřejnil v Náboženské revui. Dali si jej přeložit a pak přestali o nás mít zájem po této stránce. Viděli, že se nechceme a nemůžeme stát jejich nástrojem. Zato gestapo začalo naší církvi věnovat zvláštní pozornost.“

Patriarcha Procházka i ti jeho spolupracovníci, jimž mohl důvěřovat, dokázali uhájit církev před masivním vlivem Německých křesťanů. Když 9. února 1942 patriarcha zemřel, bylo zřejmé, že odchází se ctí. Ve smutečním oznámení bylo uvedeno, že zemřel po dlouhé chorobě klidně a plně odevzdán do vůle Boží, nedlouho před svými sedmdesátými narozeninami. Organizací smutečních obřadů byl pověřen redaktor Českého zápasu Antonín Vinklár. Tělesné ostatky zesnulého byly po rozloučení v dejvicím sboru 12. února 1942 převezeny do chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí a vystaveny. Smuteční pobožnost zde vykonal biskup F. Stíbor, který později zesnulého zastoupil i v čele církve. V obřadní síni krematoria se pak s patriarchou rozloučil biskup R. J. Stejskal. Hodnocení patriarchátu G. A. Procházky je složité. Odehrával se v době převratných evropských událostí. Byl poznamenán i zápasy mezi vedením církve a opozicí. Patriarchát ukázal, jak zásadně záleží na výběru odborných spolupracovníků těmi, kteří stojí v čele církve. To, co platilo tehdy, platí jistě i dnes.

Dr. Jaroslav Hrdlička

POMOC PRO SENIORY

Dokončení ze str. 1

léky, topení a také společenský program, který připravují tamní pečovatelé.

Je možnost poslat na Ukrajinu balíček či alespoň dopis, který člověka potěší. S převozem balíčků prostřednictvím charity vznikají často problémy na hranicích, proto charita nabízí převoz pouze 1 balíčku ročně. Při posílání balíků poštou mnohé z balíčků nedojdou, proto je možné k pevně stanovené částce, která se odesílá na účet (z ní je malá část převedena do společného fondu pro všechny stařečky a minimální částka cca 15 korun odvedena na režii projektu), přidat o nějakou tu "kačku" navíc, která jde jako dar přímo do rukou naší babičky bez nějakých odečtů a ona sama rozhodne, jak s penězi naloží. Dopisy se mohou posílat neustále, v našem případě je potřeba je překládat, o což je možné požádat za-městnance charity.

Další možnost, jak seniora potěšit, je navštívit ho. Charita pořádá několikrát ročně (vloni bylo 9 turnusů) týdenní studentské brigády a návštěvy. Dobrovolníci jezdí na Ukrajinu většinou sekat dřevo, aby v zimě bylo čím zatopit, a nebo pomáhají na stavbách kostelů či pečovatelského domu a také navštěvují jednotlivé lidičky v jejich obydli. Tito chudí lidé jsou velmi vděční za jakoukoli formu pomoci a také velmi pohostinní. Člověku je až trapné, jak se o něj starají a hostí jej, když ví, že sami si takové hody nepřejí. Zarazila mě reakce jedné paní, která jela navštívit seniora, kterého adoptovala, a místo aby měla radost, s jakou láskou byla přijata, byla rozčilená z toho, že podporuje někoho, kdo se má takto dobře, protože nepochopila, že jí tímto pohoštěním chtěla ona babička vyjádřit vděčnost a radost z její pomoci.

Myslím si, že takovýto druh pomoci velmi obohacuje obě strany.

Každý rok nám přijde poštou zpráva o činnosti a je zajímavé porovnávat částky, které byly přijaty od dárců, a i to, jak vzrůstá počet obdarovaných. Nyní mám před sebou tyto jednotlivé zprávy. V roce 2004 dárce poskytli 67 550 korun. V roce 2005 to už bylo 209 460 korun a v roce 2006 (počítáno od července 2005 do konce roku 2006) 729 950 korun. Tato částka je rozdělena mezi 373 seniorů a ZP.

V neděli 4. února mě nesmírně potěšilo, že ČT1 v Cestách víry odvysílala pořad o Peteru Krenickém a jeho práci na Ukrajině. Doufám, že to pomohlo sehnat další dárce, kteří by chtěli tímto způsobem rozšířit svou rodinu.

A uvědomme si, že nejen seniori ukrajinští, ale na celém světě a to včetně těch, s kterými se denně setkáváme, potřebují minimálně naši pozornost, když už ne oporu nebo pomoc. Minimálně úsměv, který nás nic nestojí, můžeme věnovat každému z nich. I staří lidé potřebují pocit bezpečí a naši ochranu. Pocit, že někam patří, že i je někdo potřebuje. Úcta ke stáří by měla být samozřejmá i přesto, že ne všichni staří lidé dokáží být vstřícní a milí, vždyť nevíme, co si během těch dlouhých let, co jsou tady na světě, prožili a není jednoduché přebývat na sklonku života v této honbou za penězi postižené společnosti, kde většinou se uznávají jen ti, kteří jsou majetní, silní a mají moc.

Právo na důstojný život mají všichni lidé!

Veronika Moravcová

Další podrobnosti na www.dchoo.caritas.cz

ZPRÁVY

Studentské bohoslužby

Studentská bohoslužba spojená s předáním knihy Znamení smlouvy manželů Kubáčových se uskuteční ve středu 14. března od 18 h v Husově sboru v Praze 10, Dykova ul. 1. Po bohoslužbě předá spoluautorka knihy ses. Jindřiška Kubáčová publikaci studentům. Následovat bude rozhovor s pedagogy Husitské teologické fakulty a patriarchou církve.

(red)

Swingové bohoslužby

Dne 11. března od 17 h se budou konat v kostele Jana Křtitele Na Prádle swingové bohoslužby. Zveme všechny naše členy a příznivce. Bližší informace na tel. č. 607 250 070.

(jvk)

Setkání pedagogů

Ekumenická rada církví, komise pro vzdělávání a výchovu, srdečně zve na setkání Křesťanských pedagogů a zájemců o tuto oblast, které se bude konat v sobotu 24. března od 9.30 h v Táboře, Smetanova 1284 (Masarykův domov).

Program:

1. Pobožnost
 2. Menšiny jako úkol a výzva – Dana Moree – lektorka na Fakultě humanitních studií UK Praha
 3. Práce s menšinou - Alois Sassmann - farář Církve starokatolické v Táboře. Na oba příspěvky naváže rozhovor. Konferenční poplatek je 100 Kč.
- Do Tábora je dobré vlakové i autobusové spojení. Masarykův domov,

původní sborový dům Farního sboru Českobratrské církve evangelické, se nachází cca 500 m od autobusového i vlakového nádraží za obchodním domem Dvořák.

Svou účast oznamte buď sekretariátu ERC, Donská 5, 100 00 Praha 10, email ercoffice@iol.cz nebo Farnímu úřadu ČCE v Táboře, Bílkova 3, email sobeslavsky@iol.cz, tel.: 381 253 688, 608 363 274.

Ondřej Soběslavský

Ekumenická pobožnost

Zveme vás na ekumenickou pobožnost, která se koná v neděli 18. března od 18 h v kostele Českobratrské církve evangelické, Donovalská ul., Praha 4-Spořilov.

Anna Lukešová

Doteky v Liberci

Přijměte pozvání na 65. pokračování cyklu Doteky – plochy poznání,

které se koná na naší faře v Liberci 30. března:

* 16.30 h - vernisáž výstavy textilního výtvarníka Josefa Sazamy "VĚČNÝ ODKAZ", hudba: Marie Cvejnová & spol.

* 18 h - talk show "ZAHRÁDKA – SRDEČNÍ ZÁLEŽITOST". Hostem autora pořadu Stanislava Kubína je RNDr. Stanislav Peleška. Hudba: Rychnovské trio, moderují: Stanislav Kubín a PhDr. František Novotný, scénář a režie: Stanislav Kubín.

Projekt "Doteky - plochy poznání" je realizován s grantovou podporou MK ČR.

Výtěžek z pořadu je určen na charitativní účely.

(sk)

Nabídka bydlení

Pronajmu byt 2+1 v Praze ženám. Tel.: 777 551 118

inz. 1

KŘESŤANSKÁ TURISTICKÁ AGENTURA MESITES

již osmý rok nabízí ubytování
v apartmánech u moře v Chorvatsku
za skvělé ceny!

www.mesites.cz

Využitím našich služeb současně podpoříte
misijní práci manželů Dohnalových v Chorvatsku.
Objekty jsou ideální pro rodinnou, sborovou
dovolenou i dovolenou studentů a mládeže.
Objednávejte, dokud jsou ještě volné termíny!

info@mesites.cz

kata.mesites@seznam.cz

GSM +38591 5659536

Tel: 003855281 6582

inz. 2

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

NEPLODNÝ FÍKOVNÍK

V podobnosti o neplodném fíkovníku chce majitel porazit fíkovník, na kterém se už tři roky nic neurodilo. Na našem fíkovníku přece jen pár fíků ještě je. Najdete je všechny?

(Řešení z minulého čísla: Zůstanete sami)

Jana Krajčířiková

Zdeněk Loniček

Historie zvonů

Koncem ledna přivítali v Karlíně ses. PhDr. Zlatu Fořtovou, která vystoupila s autorským programem věnovaným historii zvonů. Zajímavou přednášku doplnila řadou barevných fotografií, ukázkou zvuku evropských zvonů a také hudebních skladeb, inspirovaných vznešeným tónem zvonů. Stejně poutavý byl i dokumentární film "O vzniku zvonů" a další snímek o jednom z největších zvonů světa, spjatým symbolicky s ukončením I. svět. války v italském Roverettu. Repliku tohoto zvonu nechali později zhotovit Čechoameričané a darovali ji své vlasti.

Přes tři desítky návštěvníků dále zvědavě nahlédlo do celkem neznámého zákulisí zvonářských rodin - zbraslavských Manoušků a Dittrichů z Brodku u Přerova. Dozvěděli se i o zvláštních zvonech, obrácených srdcem nahoru, které jsou např. na kostelní věži v Rovensku pod Troskami. Náročná práce zvonářů bývala vždy po zásluze ceněna a nejlepší zvonář své doby, Brix z Šumperka, byl vyznamenán udělením šlechtického titulu.

V závěru programu diváky čekalo ještě jedno milé překvapení. Dostali ojedinelou možnost seznámit se s dalším hostem, který měl co říci o zvonářině, a to z pohledu praktika. Útlá dívka byla představena jako dlouholetá zvonice z chrámu sv. Víta na Hradčanech, Pavla Jungmannová.

KALENDARIUM – BŘEZEN

12. 3. 1882 - Narodil se v Praze **Pavel Janák** (+ 1. 8. 1956 tamtéž) - architekt a teoretik architektury, který spolupracoval i s J. Gočárem, s nímž založil Pražské umělecké dílny. Od rané moderny, která se nejvíce projevuje v holešovické části *Hlávkova mostu (1909-11)*, přešel ke kubismu (návrh na *pomník Jana Žižky z Trocnova*, vypracovaný společně s O. Gutfreundem) a obloučkovému kubismu (*Réunion Adriatica di Sicrița, 1922-25*). Snažil se vytvořit "národní sloh", což se patrně nejvýrazněji projevilo v projektu Československého pavilónu na výstavě v Rio de Janeiro (1922). Postupně dospěl k funkcionalismu (*Hustův sbor na Vinohradech, 1931-33*). Zabýval se také urbanismem, jak ukazují soutěžní návrhy na regulaci Pankráce (1926) a Letné (1928-29). Významně zasáhl i do památkové péče svými rekonstrukcemi, z nichž nejznámější a nejhodnotnější je adaptace a rozšíření Čermínského paláce na Hradčanech pro potřeby ministerstva zahraničí (1927-37).

12. 3. 1897 - Proběhly první volby do říšské rady v páté volební kurii na základě Badeního volební reformy (1896). Potvrdily předpokládaný rozpad německého liberálního tábora. Mladočeši získali 60 mandátů, křesťanství sociálové 1 mandát, 5 mandátů obdržela sociální demokracie (mj. J. Steiner, J. Hybeš, P. Cingr). V českých zemích byli zvoleni i tři tzv. nezávislí kandidáti. Vytvořilo se více než dvacet politických skupin a klubů.

13. 3. 1332 - Proběhla bitva u Mailberku (v Rakousích), v níž bylo české vojsko pod vedením Jindřicha z Lipé ml. poraženo vojskem rakousko-uherské koalice (pan Beneš z Vártemberka zde padl, Jindřich z Lipé byl zajat). Vídeňským mírem (13. července 1332) byl král Jan donucen odstoupit některé své zástavy měst v Dolních Rakousích (Láva, Vitoraz, Eggenburg, Ratensberg).

13. 3. 1872 - Byl rozpuštěn český zemský sněm a vypsaný nové volby, které byly poznamenány předvolebním kšeftováním neboli chabusem, tj. prováděním převodů velkostatků (uskutečněno na sedmdesát transakcí) ve prospěch tzv. ústavověrné šlechty s cílem získat hlasy ve velkostatkářské první kurii.

13. 3. 1977 - Zemřel v Praze **Jan Patočka** (* 1. 6. 1907 v Turnově) - filosof, jeden z posledních žáků proslulého prostějovského rodáka Edmunda Husserla, jehož fenomenologií se zabýval podstatnou část svého života. V jeho díle mají zvláštní postavení studie komeniologické, zdůrazňující význam Komenského filosofické koncepce, ze které vyrůstá jeho pedagogické dílo.

14. 3. 1402 - Mistr Jan Hus byl ustanoven kazetelem v Betlémské kapli.

14. 3. 1427 - Při tažení táborů a sirotků pod velením Prokopa Holého do Rakous došlo k čtyřhodinové bitvě u Světlé (Zwettlu). Pakouské vojsko bylo poraženo a Albrechtova vojská moc ochromena. Vítězství u Světlé bylo předehrou k proslulým "spanilým jízdam".

14. 3. 1942 - Byla vydána vyhláška o prvním nuceném vystěhování obyvatelstva ve středních Čechách (mezi Vltavou a Sázavou) pro výcvikový tábor jednotek SS. Následovalo další masové vyhánění českých obyvatel z oblasti Brdská, Milovicka, Vyškovska a Benešovska.

15. 3. 1562 - Král Ferdinand I. udělil jezuitské koleji Klementinu právo univerzity, tj. právo udílet doktorské grady z filosofie a teologie. Při koleji byl zřízen konvikt pro šlechtice a svatováclavský seminář pro chudší žáky. Plný vysokolekolský statut získal jezuitský ústav za císaře Matyáše v roce 1616.

16. 3. 1837 - Narodil se v Mladcové u Zlína **František Bartoš** (+ 11. 6. 1906 tamtéž) - filolog a folklorista, organizátor vědeckého, pedagogického a kulturního života na Moravě. Jeho sběratelskou zásluhou se nám dochovala většina krásných moravských lidových písní, považovaných dnes za základ písňového fondu. Vydal celou řadu monografií: *Anthologie z národních písní (1874)*, *Dialektologie (1886)* atd., dva rozsáhlé soubory moravských lidových písní, učebnice pro školy a mnoho dalších spisů. Řadu svých děl psal pod pseudonymy František Zapletal a Jan Vesnický.

18. - 21. 3. 1547 - Přes králův zákaz se konal v Praze sněm opozičních stavů, který přijal tzv. přátelské snesení (57 článků), v němž formuloval svůj program: 1. Králi odejmout výhradní právo svolávat sněm, povolovat krajské sjezdy a velké obce. 2. Zemské úředníky jmenovat podle návrhu stavů. 3. Rozšířit pravomoc zemského soudu. 4. Náboženské otázky řešit zvláštním sněmem. Současně sněm svolal zemskou hotovost na obranu proti Habsburkům a pro období mezi zasedáními sněmu jmenoval zvláštní stavovský výbor, který začal jednat se saským kurfiřtem Janem Fridrichem o vzájemné pomoci. Do výboru byli zvoleni čtyři páni a čtyři rytíři (z nich bylo šest příslušníků Jednoty bratrské) a koňšelé pražských měst. Odboj odmítl "vždy věrná města" Plzeň, Budějovice, Ústí nad Labem, Rokycany a také moravská města (s výjimkou Jihlavy), Slezsko a Lužice (jen Budyšín a Žitava se přimkly k odboji). Čechové zůstali v pokusu o otevřený odboj proti Ferdinandovi izolováni.

17. 3. 1882 - Zemřel v Belle Plaine v USA **František Matouš Klácel** (* 7. 4. 1808 v České Třebové) - národní buditel a utopický socialista, augustiniánský mnich. Patřil k předním obrozencům na Moravě a k aktivním účastníkům politického života v revoluci 1848-49. Hledal vlastní řešení spravedlivého uspořádání společnosti. Když se v roce 1869 vystěhoval do USA (předtím žil řadu let osamělým klášterním životem, zbaven perzekucními zásahy možností pedagogické a veřejné činnosti), pokusil se mezi krajany realizovat své myšlenky zakládáním bratrských obcí, kde měli lidé žít ve vzájemné lásce a pomoci podle pravidel, která sám podrobně rozpracovával. Jeho úsilí však nemělo úspěch.

17. 3. 1942 - Zemřel v Praze **Jan Svatopluk Machar** (* 29. 2. 1864 v Kolíně) - básník a prozaik, mj. spolupracovník TGM.

(red)

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123,

mail: cesky.zapas@csh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz